

Η Ελληνική Μετανάστευση στις Δεκαετίες του 1950 και 1960

(Μετά από ομιλία της κυρίας Στεργίου προς τους μαθητές της Α' Λυκείου, ένας από τους μαθητές έγραψε την παρακάτω έκθεση.)

Στις 30 Μαΐου 2017, το Ελληνικό Σχολείο κάλεσε την κυρία Αλεξάνδρα Στεργίου να μιλήσει στα παιδιά του γυμνασίου και του λυκείου για τη μετανάστευση της δεκαετίας του '50 και του '60.

Η Κα Στεργίου έκανε μια εμπειριστατωμένη και συγκινητική ομιλία και μέσα από τις προσωπικές της εμπειρίες και γνώσεις, συζήτησε με τα παιδιά την ιστορία της μετανάστευσης και ειδικότερα την προσφορά των Ελλήνων στην Αυστραλία. Εξήγησε στα παιδιά ότι οι μετανάστες ξεκίνησαν να έρχονται σε μια χώρα για την οποία δεν γνώριζαν τίποτα άλλο παρά μόνο το όνομά της.

Φθάνοντας στην καινούρια τους πατρίδα, όλα ήταν εντελώς άγνωστα. Οι περισσότεροι ήρθαν με τα καράβια, με μια βαλίτσα με λιγοστά ρούχα, αλλά γεμάτη με όνειρα για το μέλλον.

Το καράβι που έφερε την Κα Στεργίου στην Αυστραλία ήταν το Ατλαντίς. Συνέπεσε τις μέρες εκείνες να έχουν απεργία οι λιμενεργάτες στη Μελβούρνη και αναγκαστικά το Ατλαντίς άλλαξε πορεία και έφτασε στο Σίδνεϊ. Εκεί αποβιβάστηκαν και στη συνέχεια τους φόρτωσαν στο τρένο σαν πρόβατα, όπως χαρακτηριστικά ανέφερε, και τους έφεραν στη Μελβούρνη.

Στη Μελβούρνη άρχισε ο καινούριος Γολγοθάς. Ήταν όλοι νέοι μετανάστες, η

αφρόκρεμα της Ελλάδας. Αλλά οι περισσότεροι δεν ήταν ειδικευμένοι και δεν ήξεραν πολλά πράγματα. Είχαν όμως όρεξη για δουλειά, ήθελαν να προκόψουν. Έστελναν χρήματα στους γονείς τους και στα αδέρφια τους. Είχαν μεγάλη νοσταλγία για την πατρίδα τους, για το χωριό τους, για τον τόπο που γεννήθηκαν.

Στη συνέχεια -εξήγησε- τα προβλήματα ήταν πολλά, όπως η μοναξιά, η γλώσσα, η διαφορετική κουλτούρα, ο ρατσισμός, και η ανεργία. Πολλοί Έλληνες για να μπορέσουν να τα βγάλουν πέρα και να βάλουν και κάτι στην πάντα, μοιράζονταν το ίδιο σπίτι μαζί με άλλες οικογένειες. Έτσι, κατάφεραν μετά από πολλές θυσίες να μαζέψουν μια προκαταβολή και να αγοράσουν το πρώτο τους σπίτι. Εργάζονταν πολλές ώρες και συχνά εφτά μέρες την εβδομάδα σε πολύ δύσκολες δουλειές. Οι Αυστραλοί, επειδή οι Έλληνες δεν έλεγαν ποτέ όχι στις υπερωρίες, τους λέγανε «money hungry». Δεν ήταν σωστό αυτό, γιατί οι μετανάστες το έκαναν γιατί δεν είχαν τίποτα, γιατί ήρθαν με τίποτα. Είχαν στόχο να επιστρέψουν σε τέσσερα, το πολύ πέντε χρόνια στην πατρίδα, αλλά μετά από 51 χρόνια όπως υπογράμμισε, ο στόχος αυτός, έμεινε γι αυτήν ανεκπλήρωτος και «όνειρο θερινής νυκτός» όπως και για χιλιάδες άλλους.

Τις Κυριακές πήγαιναν στην Εκκλησία κι εκεί συναντούσαν άλλους συμπατριώτες οι οποίοι τους καλούσαν στο σπίτι τους για φαγητό ή για καφέ. Οι συζητήσεις που είχαν συχνά στις συναντήσεις τους ήταν: Πού δουλεύεις; Πόση είναι η «γουέντζα»; Πόσο «overtime» έχει; Και πάνω απ' όλα, η συζήτηση ήταν γύρω από τα νέα της Πατρίδας. Για ψυχαγωγία, εκτός από τις επισκέψεις σε φιλικά Ελληνικά σπίτια, ήταν και οι ομαδικές εκδρομές. Εκεί έπαιρναν όλοι τα φαγητά τους και περνούσαν ευχάριστα την ώρα τους με την παρέα τους, οι άντρες παίζοντας τάβλι κάτω από τα δέντρα και οι

γυναίκες λέγοντας τα δικά τους.

Η μεγάλη τους αγωνία και επιθυμία να διατηρήσουν την Ελληνική ταυτότητα τα παιδιά τους, τους ώθησε να δημιουργήσουν κοινότητες, Ελληνικά απογευματινά σχολεία, εκκλησίες, κοινότητες και συλλόγους. Μετά, οι οργανισμοί αυτοί άρχισαν να οργανώνουν γιορτές και πανηγύρια, τα οποία αναβίωναν κατά κάποιο τρόπο ήθη και έθιμα από τον τόπο καταγωγής τους. Με τα χρόνια, οι κοινότητες και οι άλλοι οργανισμοί εξελίχθηκαν και η πολιτιστική ζωή των Ελλήνων βελτιώθηκε. Στη Μελβούρνη γίνεται κάθε χρόνο το φεστιβάλ Αντίποδες, το φεστιβάλ Ελληνικού κινηματογράφου, θέατρα, χοροί, συναυλίες και πολλές άλλες πολιτιστικές εκδηλώσεις. Συχνά επισκέπτονται την Αυστραλία τραγουδιστές και ηθοποιοί απ' την Ελλάδα.

Στο τέλος της ομιλίας της, η Κα Στεργίου τόνισε ότι οι Έλληνες προσέφεραν πολλά στη χώρα αυτή. Συνέβαλαν τα μέγιστα στην οικονομική και πολιτιστική της ανάπτυξη, ενώ παράλληλα συνέβαλαν και στην αύξηση του πληθυσμού της. Οι Έλληνες έπαιξαν πρωταγωνιστικό ρόλο στην προώθηση του πολυπολιτισμού, ο οποίος αντικατέστησε τη ρατσιστική πολιτική της Λευκής Αυστραλίας.

Οι ιστορίες των μεταναστών είναι ιστορίες γεμάτες πόνο που λίγοι θέλουν να θυμούνται.

Μπορεί, κατέληξε, να υπάρχουν σήμερα πολλοί πετυχημένοι Έλληνες που έχουν σπίτια, περιουσίες, σπουδασμένα παιδιά. Δεν πρέπει όμως να ξεχνάμε ότι όλα αυτά έγιναν με πολλούς κόπους και πάμπολλες θυσίες. «Εσείς οι νέοι,» είπε, «να θυμάστε και να τιμάτε τους παππούδες σας και να μιλάτε Ελληνικά μαζί τους, κι αυτοί θα σας

αγαπούν ακόμα περισσότερο».

Τα παιδιά ρώτησαν την Κα Στεργίου διάφορα άλλα πράγματα σχετικά με τις εμπειρίες της και κατάλαβαν πόσο σημαντική είναι η παρουσία των Ελλήνων στην Αυστραλία. Μετά τις ερωτήσεις τα παιδιά ευχαρίστησαν την Κα Αλεξάνδρα Στεργίου για την προσφορά της και το χρόνο που διέθεσε στο σχολείο τους.